

ד: תוס' ישנים

יצאות השבת פרק ראשון שבת

מסורת הש"ס

16) לקמן (ד.ו.ג.) (ב) וכן פ' ט'
לפני ע"א ישיב' (ג) דלא נסי
דבר' (ד) וכן פ' ט' (ה) ט'
דף ג' (ו) וכן פ' ט' (ז) וכן פ' ט'
(ח) וכן פ' ט' (ט) וכן פ' ט'
17) וכן פ' ט' (י) וכן פ' ט'
מ"ג (כ) וכן פ' ט' (כא) וכן פ' ט'

בדיוטא אחת דר"ע סבר ילפי' זורק ממושיט ורבנן סברי לא ילפינן
אלא דרבה לא חש לפרש כל הבעיות ועוד אומר ר"י דהא דקאמר
הש"ס אבל למטה מעשרה ד"ה חייב דלמרינן קלוטה כמי שהונחה
היינו לרבנן אבל לר"ע קלוטה לאו כמי שהונחה דמיא ומחייב משום
דילפינן זורק ממושיט דאי סבר כמי
שהונחה דמיא (א) לא היה מני למילף
זורק ממושיט דהא לא דמיא כלל דכיון
דכמי שהונחה דמיא היו (זורק למעלה
מעשר') כורק מרה"י למקום פטור
ולמירא דפטור לרה"י ולא דמי כלל
למושיט שהוא מרה"י לרה"י ורה"ר
בזמנא אלא ע"כ כיון דסבר ילפינן
זורק ממושיט סבר קלוטה לאו כמי
שהונחה דמיא והשתא אחי שפיר דפרין
זורק ממושיט דפטור לאו כמי
שפיר דלא מני למירא לעיל אבל
למעלה מני ד"ה חייב דילפינן זורק
ממושיט דלר"ע לא מני למילף כיון
דסבר כמי שהונחה דמיא וכן משמע
קלת דהא רב חסדא בעי נמי בהזורק
(לקמן דף טו.) כמו רבה דהכל ואי הא
דקא מסיים קלוטה כמי שהונחה דמיא
קאי נמי אדר"ע היכי מני למירא לרב
חסדא דלכ"ע כמי שהונחה דמיא
ולקמן בפירוק (דף טז.) משמע דדוקא
מרה"ר ורה"י באמצע (י"ד) מחייב והכא
קשיא בטר דאביעי הדר איפשיטא ליה (ד)סבר
ר"ע קלוטה כמי שהונחה דמיא ודילמא הנחה
הוא דלא בעיא הא עקירה בעיא אלא אמר רב

יוסף הא מני רבי היא הי רבי אילימא הא ר' דתניא זורק ונה ע"ג זו כל שהוא
רבי מחייב והכמים פוטרינן התם כדבעי' למימר לקמן כדאבי' דאמר אביי הבא
באילן העומד ברה"י וגופו נוטה לרה"י זורק ונה אנופו דר' סבר אמר' ישרי גופו
בתר עיקרו ורבנן סברי לא אמר' שדי גופו בתר עיקרו אלא הא ר' דתניא זורק
מרה"ר לרה"ר ורה"י באמצע (י"ד) מחייב והכמים פוטרינן ואמר רב יהודה אמר
שמואל מחייב היה ר' שתיים אחת משום הוצאה ואחת משום הכנסה אלא לא בעי
עקירה ולא הנחה ע"ג מקום ד' על ד' הא איתמר עלה רב ושמואל דאמרי תרווייהו
לא

ובתוך עשרה פליגי והא מיבעיא בעי לה רבה
דבעי רבה (א) למטה מני פליגי ובהא פליגי
דר"ע סבר קלוטה כמי שהונחה דמיא ורבנן
סברי לא אמרינן קלוטה כמי שהונחה דמיא
אבל למעלה מני דברי הכל פטור ודכ"ע לא
ילפינן זורק ממושיט או דילמא למעלה מני
פליגי ובהא פליגי דר"ע סבר ילפינן זורק
ממושיט ורבנן סברי לא ילפינן זורק ממושיט
אבל למטה מני דברי הכל חייב מאי טעמא
אמרינן קלוטה כמי שהונחה דמיא הא לא
קשיא בטר דאביעי הדר איפשיטא ליה (ד)סבר
ר"ע קלוטה כמי שהונחה דמיא ודילמא הנחה
הוא דלא בעיא הא עקירה בעיא אלא אמר רב

רב נסים גאון
פרק ראשון
אבל למעלה מעשרה דמיא
הכל פטור ולא ילפינן זורק
ממושיט עיקרו בבשעת
פירוק הזורק וזו שבת
כדכתיב אחת הזורק פטור
הממושיט חייב. שכן הוה
עבוד הלויים ב' עשרות וז'
אחר זו ברה"י ממושיט
את הקרשים מני לו
אבל לא זורקין. ולפוט'
הזורק אבות הסלאכות
ילפי' מכלאכות המסכן
כמו שאמרו בסוף כמה
טובין אין יחיבן אלא על
מלאכה שביעיהו בה יחיב
בשבת וכו'. והנה עבודת
הלוים בעולות ממושיטין
את הקרשים ולא זורקין.
גם כן הממושיט בשבת
ממושיטא למושיטא שוין
כדכתיב אחת חייב הזורק
פטור. ועל העיקר הוה אמר
לא ילפינן זורק ממושיט.

18) וכן פ' ט' (כב) וכן פ' ט'
לפני ע"א ישיב' (ג) דלא נסי
דבר' (ד) וכן פ' ט' (ה) ט'
דף ג' (ו) וכן פ' ט' (ז) וכן פ' ט'
(ח) וכן פ' ט' (ט) וכן פ' ט'
19) וכן פ' ט' (י) וכן פ' ט'
מ"ג (כ) וכן פ' ט' (כא) וכן פ' ט'

רבנו חננאל

ורחוק דילמא הנחה ע"ג
מקום ד' לא בעי אבל
עקירה ע"ג מקום ד' בעי.
דוא לא משענין ליה לר'
עקירה מהא מחויבין אלא
במנהג כלבד. אלא אמר רב
יוסף ר' היא רב ונחת.

ז' ע"ג דר"ע סבר ילפינן זורק ממושיט ורבנן סברי לא ילפינן
אלא דרבה לא חש לפרש כל הבעיות ועוד אומר ר"י דהא דקאמר
הש"ס אבל למטה מעשרה ד"ה חייב דלמרינן קלוטה כמי שהונחה
היינו לרבנן אבל לר"ע קלוטה לאו כמי שהונחה דמיא ומחייב משום
דילפינן זורק ממושיט דאי סבר כמי
שהונחה דמיא (א) לא היה מני למילף
זורק ממושיט דהא לא דמיא כלל דכיון
דכמי שהונחה דמיא היו (זורק למעלה
מעשר') כורק מרה"י למקום פטור
ולמירא דפטור לרה"י ולא דמי כלל
למושיט שהוא מרה"י לרה"י ורה"ר
בזמנא אלא ע"כ כיון דסבר ילפינן
זורק ממושיט סבר קלוטה לאו כמי
שהונחה דמיא והשתא אחי שפיר דפרין
זורק ממושיט דפטור לאו כמי
שפיר דלא מני למירא לעיל אבל
למעלה מני ד"ה חייב דילפינן זורק
ממושיט דלר"ע לא מני למילף כיון
דסבר כמי שהונחה דמיא וכן משמע
קלת דהא רב חסדא בעי נמי בהזורק
(לקמן דף טו.) כמו רבה דהכל ואי הא
דקא מסיים קלוטה כמי שהונחה דמיא
קאי נמי אדר"ע היכי מני למירא לרב
חסדא דלכ"ע כמי שהונחה דמיא
ולקמן בפירוק (דף טז.) משמע דדוקא
מרה"ר ורה"י באמצע (י"ד) מחייב והכא
קשיא בטר דאביעי הדר איפשיטא ליה (ד)סבר
ר"ע קלוטה כמי שהונחה דמיא ודילמא הנחה
הוא דלא בעיא הא עקירה בעיא אלא אמר רב

ז' ע"ג דר"ע סבר ילפינן זורק ממושיט ורבנן סברי לא ילפינן
אלא דרבה לא חש לפרש כל הבעיות ועוד אומר ר"י דהא דקאמר
הש"ס אבל למטה מעשרה ד"ה חייב דלמרינן קלוטה כמי שהונחה
היינו לרבנן אבל לר"ע קלוטה לאו כמי שהונחה דמיא ומחייב משום
דילפינן זורק ממושיט דאי סבר כמי
שהונחה דמיא (א) לא היה מני למילף
זורק ממושיט דהא לא דמיא כלל דכיון
דכמי שהונחה דמיא היו (זורק למעלה
מעשר') כורק מרה"י למקום פטור
ולמירא דפטור לרה"י ולא דמי כלל
למושיט שהוא מרה"י לרה"י ורה"ר
בזמנא אלא ע"כ כיון דסבר ילפינן
זורק ממושיט סבר קלוטה לאו כמי
שהונחה דמיא והשתא אחי שפיר דפרין
זורק ממושיט דפטור לאו כמי
שפיר דלא מני למירא לעיל אבל
למעלה מני ד"ה חייב דילפינן זורק
ממושיט דלר"ע לא מני למילף כיון
דסבר כמי שהונחה דמיא וכן משמע
קלת דהא רב חסדא בעי נמי בהזורק
(לקמן דף טו.) כמו רבה דהכל ואי הא
דקא מסיים קלוטה כמי שהונחה דמיא
קאי נמי אדר"ע היכי מני למירא לרב
חסדא דלכ"ע כמי שהונחה דמיא
ולקמן בפירוק (דף טז.) משמע דדוקא
מרה"ר ורה"י באמצע (י"ד) מחייב והכא
קשיא בטר דאביעי הדר איפשיטא ליה (ד)סבר
ר"ע קלוטה כמי שהונחה דמיא ודילמא הנחה
הוא דלא בעיא הא עקירה בעיא אלא אמר רב

ז' ע"ג דר"ע סבר ילפינן זורק ממושיט ורבנן סברי לא ילפינן
אלא דרבה לא חש לפרש כל הבעיות ועוד אומר ר"י דהא דקאמר
הש"ס אבל למטה מעשרה ד"ה חייב דלמרינן קלוטה כמי שהונחה
היינו לרבנן אבל לר"ע קלוטה לאו כמי שהונחה דמיא ומחייב משום
דילפינן זורק ממושיט דאי סבר כמי
שהונחה דמיא (א) לא היה מני למילף
זורק ממושיט דהא לא דמיא כלל דכיון
דכמי שהונחה דמיא היו (זורק למעלה
מעשר') כורק מרה"י למקום פטור
ולמירא דפטור לרה"י ולא דמי כלל
למושיט שהוא מרה"י לרה"י ורה"ר
בזמנא אלא ע"כ כיון דסבר ילפינן
זורק ממושיט סבר קלוטה לאו כמי
שהונחה דמיא והשתא אחי שפיר דפרין
זורק ממושיט דפטור לאו כמי
שפיר דלא מני למירא לעיל אבל
למעלה מני ד"ה חייב דילפינן זורק
ממושיט דלר"ע לא מני למילף כיון
דסבר כמי שהונחה דמיא וכן משמע
קלת דהא רב חסדא בעי נמי בהזורק
(לקמן דף טו.) כמו רבה דהכל ואי הא
דקא מסיים קלוטה כמי שהונחה דמיא
קאי נמי אדר"ע היכי מני למירא לרב
חסדא דלכ"ע כמי שהונחה דמיא
ולקמן בפירוק (דף טז.) משמע דדוקא
מרה"ר ורה"י באמצע (י"ד) מחייב והכא
קשיא בטר דאביעי הדר איפשיטא ליה (ד)סבר
ר"ע קלוטה כמי שהונחה דמיא ודילמא הנחה
הוא דלא בעיא הא עקירה בעיא אלא אמר רב

ז' ע"ג דר"ע סבר ילפינן זורק ממושיט ורבנן סברי לא ילפינן
אלא דרבה לא חש לפרש כל הבעיות ועוד אומר ר"י דהא דקאמר
הש"ס אבל למטה מעשרה ד"ה חייב דלמרינן קלוטה כמי שהונחה
היינו לרבנן אבל לר"ע קלוטה לאו כמי שהונחה דמיא ומחייב משום
דילפינן זורק ממושיט דאי סבר כמי
שהונחה דמיא (א) לא היה מני למילף
זורק ממושיט דהא לא דמיא כלל דכיון
דכמי שהונחה דמיא היו (זורק למעלה
מעשר') כורק מרה"י למקום פטור
ולמירא דפטור לרה"י ולא דמי כלל
למושיט שהוא מרה"י לרה"י ורה"ר
בזמנא אלא ע"כ כיון דסבר ילפינן
זורק ממושיט סבר קלוטה לאו כמי
שהונחה דמיא והשתא אחי שפיר דפרין
זורק ממושיט דפטור לאו כמי
שפיר דלא מני למירא לעיל אבל
למעלה מני ד"ה חייב דילפינן זורק
ממושיט דלר"ע לא מני למילף כיון
דסבר כמי שהונחה דמיא וכן משמע
קלת דהא רב חסדא בעי נמי בהזורק
(לקמן דף טו.) כמו רבה דהכל ואי הא
דקא מסיים קלוטה כמי שהונחה דמיא
קאי נמי אדר"ע היכי מני למירא לרב
חסדא דלכ"ע כמי שהונחה דמיא
ולקמן בפירוק (דף טז.) משמע דדוקא
מרה"ר ורה"י באמצע (י"ד) מחייב והכא
קשיא בטר דאביעי הדר איפשיטא ליה (ד)סבר
ר"ע קלוטה כמי שהונחה דמיא ודילמא הנחה
הוא דלא בעיא הא עקירה בעיא אלא אמר רב

ז' ע"ג דר"ע סבר ילפינן זורק ממושיט ורבנן סברי לא ילפינן
אלא דרבה לא חש לפרש כל הבעיות ועוד אומר ר"י דהא דקאמר
הש"ס אבל למטה מעשרה ד"ה חייב דלמרינן קלוטה כמי שהונחה
היינו לרבנן אבל לר"ע קלוטה לאו כמי שהונחה דמיא ומחייב משום
דילפינן זורק ממושיט דאי סבר כמי
שהונחה דמיא (א) לא היה מני למילף
זורק ממושיט דהא לא דמיא כלל דכיון
דכמי שהונחה דמיא היו (זורק למעלה
מעשר') כורק מרה"י למקום פטור
ולמירא דפטור לרה"י ולא דמי כלל
למושיט שהוא מרה"י לרה"י ורה"ר
בזמנא אלא ע"כ כיון דסבר ילפינן
זורק ממושיט סבר קלוטה לאו כמי
שהונחה דמיא והשתא אחי שפיר דפרין
זורק ממושיט דפטור לאו כמי
שפיר דלא מני למירא לעיל אבל
למעלה מני ד"ה חייב דילפינן זורק
ממושיט דלר"ע לא מני למילף כיון
דסבר כמי שהונחה דמיא וכן משמע
קלת דהא רב חסדא בעי נמי בהזורק
(לקמן דף טו.) כמו רבה דהכל ואי הא
דקא מסיים קלוטה כמי שהונחה דמיא
קאי נמי אדר"ע היכי מני למירא לרב
חסדא דלכ"ע כמי שהונחה דמיא
ולקמן בפירוק (דף טז.) משמע דדוקא
מרה"ר ורה"י באמצע (י"ד) מחייב והכא
קשיא בטר דאביעי הדר איפשיטא ליה (ד)סבר
ר"ע קלוטה כמי שהונחה דמיא ודילמא הנחה
הוא דלא בעיא הא עקירה בעיא אלא אמר רב